

Sygn. akt II Ka 139/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariola Krajewska - Sińczuk
Protokolant:	sekr. sąd. Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2016 r.

sprawy **D. S.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 14 stycznia 2016 r. sygn. akt VII K 393/15

zaskarżony wyrok uchyla i sprawę D. S. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Siedlcach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt II Ka 139/16

UZASADNIENIE

D. S. został oskarżony o to, że: w bliżej nieokreślonym dniu w okresie od 26 stycznia 2015 roku do dnia 28 stycznia 2015 roku w S. przy ul. (...) woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1), po uprzednim siłowym pokonaniu mocowania skobla dokonali włamania do piwnicy nr 86, skąd zabrali w celu przywłaszczenia telewizor (...) (bdb) o wartości 300 zł, ubrania i buty dziecięce o łącznej wartości 500 zł, czym spowodował straty o łącznej wartości 800 zł na szkodę M. G. (2), tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 14 stycznia 2016 r.:

I. oskarżonego D. S. uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. orzekł, że koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach wywiódł oskarżyciel publiczny, zaskarżając wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego D. S.. Skarżący w treści środka odwoławczego zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie: - art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez uznanie, że brak jest wiarygodnych dowodów uzasadniających fakt, że oskarżony D. S. wspólnie i w porozumieniu z M. G. (1) włamał się do piwnicy stanowiącej własność M. G. (2) skąd zabrał stanowiące jej własność przedmioty o łącznej

wartości 800 zł, podczas gdy swobodna ocena wszystkich przeprowadzonych w sprawie dowodów z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego prowadzi do wniosku, że D. S. dopuścił się tego przestępstwa; - art. 92 k.p.k. oraz art. 167 k.p.k. poprzez nieprzeprowadzenie dowodu zawnioskowanego przez prokuratora w akcie oskarżenia polegającego na przesłuchaniu świadka K. G., która rozpoznała D. S. i M. G. (1) na nagraniu z monitoringu zarejestrowanym w dniu 28 stycznia 2015 r. przez kamerę usytuowaną w budynku, w którego piwnicy doszło do kradzieży z włamaniem. W konsekwencji tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji. W toku rozprawy apelacyjnej prokurator poparł apelację Prokuratora Rejonowego, zaś obrońca oskarżonego wniósł o nieuwzględnienie apelacji prokuratora. **Sąd Okręgowy zważył co następuje:** Apelacja oskarżyciela publicznego wobec jej zasadności doprowadziła do postulowanego w niej skutku w postaci uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach. Należy podkreślić, że orzeczenie takiej treści nie przesądza w żadnej mierze o sposobie rozstrzygnięcia tej sprawy po jej ponownym rozpoznaniu i nie może zostać odebrane inaczej, niż jedynie jako zalecenie ponownego jej rozpoznania bez opisanych niżej uchybień. Wyprzedzając rozważania w przedmiocie zasadności podniesionych przez oskarżyciela publicznego zarzutów wskazać należy, że zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. został przez skarżącego wadliwie skonstruowany. Przepisy art. 5 § 2 k.p.k. i art. 7 k.p.k. mają bowiem charakter rozłączny, zatem jeżeli autor apelacji kwestionuje ocenę dowodów, to takiej sytuacji nie dotyczy art. 5 § 2 k.p.k., tylko art. 7 k.p.k. Gdy zaś skarżący podważa prawidłowość ustaleń faktycznych zarzucając, że sąd rozpoznający sprawę uznał, iż w sprawie zaistniały niedające się usunąć wątpliwości pomimo, że nie było ku temu przesłanek, to wówczas powinien postawić zarzut obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Nie zagłębiając się w dalszą analizę poprawności konstrukcji tego zarzutu apelacyjnego wskazać należy, że Sąd I instancji istotnie dopuścił się obrazy art. 5 § 2 k.p.k. poprzez jego zastosowanie. W ocenie Sądu Odwoławczego w niniejszej sprawie nie zaistniały niedające się usunąć wątpliwości, które należałoby interpretować na korzyść oskarżonego D. S., a te, które powziął Sąd I instancji mogły zostać wyeliminowane w toku postępowania dowodowego. Takiej próby nie podjął Sąd meriti, bowiem nie przeprowadził w sprawie wszystkich możliwych dowodów w celu dotarcia do prawdy.

W tym miejscu przypomnieć należy, że zasada *in dubio pro reo* odnosi się w praktyce do zagadnień związanych z ustaleniami faktycznymi, nie wolno jednak rozumieć jej jako reguły swoistego, uproszczonego traktowania wątpliwości. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego (wyr. SN z 25 VI 1991 r., WR 107/91, OSNKW 1992, z. 1-2, poz. 14; zob. - Z. Doda, J. Grajewski: Węzłowe problemy postępowania karnego..., Część I, PS 1996, nr 5, s. 47). Innym przykładem traktowania w orzecznictwie Sądu Najwyższego reguły *in dubio pro reo* jako „dyrektywy ostatecznego wyjścia” jest następująca teza: wyrażony w art. 5 § 2 k.p.k. zakaz rozstrzygania na niekorzyść oskarżonego nie dających się usunąć wątpliwości nie ma zastosowania do sytuacji, gdy wątpliwości te są rezultatem niedokładnego i niewyczerpującego postępowania dowodowego. W razie powstania takich wątpliwości sąd ma nie tylko możliwość, ale obowiązek uzupełnienia z własnej inicjatywy postępowania dowodowego, aby ustalić fakty zgodnie z ich rzeczywistym przebiegiem i wyjaśnić nasuwające się w tym zakresie wątpliwości (wyr. SN z 16 I 1974 r., III KR 315/73, OSNKW 1974, z. 5, poz. 97; zob. - M. Cieślak, Z. Doda: Przegląd..., Pal. 1975, nr 3, s. 46; Z. Doda, A. Gaberle: Dowody w procesie karnym. Orzecznictwo Sądu Najwyższego. Komentarz, t. I, Warszawa 1995, s. 289). Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że obraza art. 5 § 2 k.p.k. była wynikiem niewłaściwie przeprowadzonego postępowania dowodowego. Sąd I instancji zaniechał bowiem wyjaśnienia wszystkich okoliczności sprawy przy pomocy dostępnych źródeł dowodowych, a w szczególności nie przeprowadził dowodu z zeznań świadka K. G. w toku postępowania sądowego. Podkreślić należy, że świadek ten został przesłuchany na etapie postępowania przygotowawczego. W trakcie tego przesłuchania okazano jej zapis monitoringu. Z treści jej zeznań wynika, że K. G. na przedmiotowym nagraniu rozpoznała zarówno M. G. (1), jak i D. S., zatem przeprowadzenie tego dowodu na etapie postępowania sądowego niewątpliwie mogłoby przyczynić się do wyjaśnienia istotnych okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem niniejszej sprawy. Nie można zgodzić się także ze stanowiskiem Sądu I instancji odnoszącym się do wyjaśnień, a także zeznań M. G. (1). Przypomnienia wymaga, iż świadek ten w toku postępowania przygotowawczego, w trakcie przesłuchania go w charakterze podejrzanego wskazał,

że dokonał włamania do piwnicy nr 86 wraz z oskarżonym D. S.. Wyjaśniając zaznaczył, że oskarżony D. S. pomagał mu tylko z uwagi na kłopoty finansowe M. G. (1), nie zaś w celu uzyskania osobistej korzyści majątkowej. Ponadto M. G. (1) właśnie D. S. rozpoznał na zapisie z monitoringu. Następnie w toku postępowania sądowego, zeznając pod przysięgą, wycofał się z treści wcześniejszych wyjaśnień i kategorycznie zaprzeczył, aby osobą, która razem z nim popełniła przedmiotowe przestępstwo jest D. S.. Podkreślił przy tym, że został zmuszony przez przesłuchujących go funkcjonariuszy Policji do wskazania współsprawcy pod groźbą pozbawienia go kontaktu z dzieckiem. W ocenie Sądu Odwoławczego, wbrew stanowisku Sądu I instancji, fakt zeznawania pod przysięgą wcale nie musi przesądzać o wiarygodności zeznań tego świadka, które złożył w trakcie postępowania przed Sądem I instancji. W realiach niniejszej sprawy, bardzo prawdopodobna wydaje się być wersja wydarzeń zaprezentowana przez oskarżyciela publicznego w pisemnym środku zaskarżenia, w której to wycofanie się przez M. G. (1) z treści zeznań obciążających oskarżonego było spowodowane tym, iż świadek M. G. (1) nie chciał, aby D. S. –jego dobry znajomy, który pomagał mu w zdobyciu środków finansowych na utrzymanie dziecka – poniósł za to odpowiedzialność. Zdaniem Sądu II instancji, ze względów wskazanych powyżej, zeznania M. G. (1) winny zostać ocenione ostrożnie i wnikliwie we wzajemnym powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Mając na uwadze wszystkie wskazane wyżej okoliczności Sąd Okręgowy podzielił wyrażoną w apelacji argumentację prokuratora, co skutkowało uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Obowiązkiem Sądu Rejonowego będzie ponowne przeprowadzenie postępowania dowodowego, w tym przesłuchanie K. G. – świadka zawnioskowanego przez oskarżyciela publicznego w akcie oskarżenia. Po zamknięciu przewodu sądowego Sąd Rejonowy w Siedlcach przeanalizuje całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wnioski z niego płynące odniesie do brzmienia właściwych przepisów prawa materialnego, a w konsekwencji wyda sprawiedliwy wyrok, który w razie potrzeby wnikliwie i wszechstronnie uzasadni. W związku z powyższym na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. i 456 k.p.k. Sąd Odwoławczy orzekł jak w wyroku.